

РЕШЕНИЕ

№ 16008

гр. София, 05.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 46 СЪСТАВ, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ

при участието на секретаря ЙОРДАНКА Г. ЦИКОВА
като разгледа докладваното от КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ Гражданско дело № 20231110115912 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на Г. А. Н. с ЕГН: *****, адрес: адрес, чрез адв. Б. З. –сът.адрес:адрес срещу ЮЛ, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: адрес и срещу ЮЛ, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: адрес, с която се моли съда да приеме за установено

-спрямо ответника ЮЛ, че клаузата на чл.4 от договор за паричен заем № 3773370 е нищожна,

- спрямо ответника ЮЛ че сключеният между тях договор за предоставяне на поръчителство № 3773370 е нищожен.

Ищцата твърди, че на 20.02.2020г. е сключила договор за паричен заем № 3773370 с ЮЛ. Страните са се договорили за отпуснатия заем да бъде в размер на 7000 лева, видът на вноската е месечна, а размерът на месечния лихвен процент не е посочен. В чл. 4 от процесния договор е уговорено, че страните се съгласяват договорът за заем да бъде обезпечен с гарант – две физически лица, поръчители или банкова гаранция в полза на институцията, отпуснала кредита. Поръчителите следва да отговарят на следните условия: да представи служебна бележка от работодател, за размер на трудовото възнаграждение, нетния размер на трудовото възнаграждение да е в размер на минимум 1 000 лв., да работи по безсрочен трудов договор, да не е поръчител, да има чисто ЦКР или да представи сключен договор за гарантиране на задължението с предварително одобрено от заемодателя дружество-гарант.

На датата на сключване на договора, между ЮЛ, ищцата сключила с втория ответник договор за предоставяне на гаранция № 3773370, по силата на който ЮЛ е поело задълженията да обезпечи пред ЮЛ задълженията на заемополучателката. Обезпечението се изразявало в наличие на парични средства и готовност за изплащане на задълженията на кредитополучателя. Въз основа на сключения договор за поръчителство, ищцата се е задължила да заплати на гарантиращото дружество възнаграждение, което е разсрочено за изплащане, заедно с месечната вноска по договора за кредит. Съгласно договора за поръчителство, ищцата е следвало да предоставя дължимите парични думи на ЮЛ, което пък от своя страна, съгласно договора, е упълномощено от ЮЛ да събира в тяхна полза

сумите по процесния договор. Съобразно чл. 3, ал. 1 от договора за поръчителство, възнаграждението се дължи в полза на поръчителя ЮЛ, като ЮЛ единствено е овластено да приеме плащането (фактически да получи паричните средства за възнаграждението, които след това да предаде на поръчителя).

Изложени са съображения, че ЮЛ е едноличен собственик на капитала на ЮЛ и в тази връзка кредиторът и поръчителят са свързани лица, което е видно от Търговски регистър към АВ

Сочи се, че съгласно чл. 22 от ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7- 12 и т. 20, чл. 12, ал. 1, т. 7- 9 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен и липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпването на тази недействителност.

Поддържа се, че тъй като ЮЛ е свързано лице с кредитора по договора за заем, то разходът за потребителя по договора за поръчителство с ЮЛ е сигурен и изначално известен за кредитора - от една страна предоставянето на поръчителство е необходимо условие да се усвои финансовия ресурс, а от друга - условията за другите две обезпечения (две физически лица - поръчители и банкова гаранция) са на практика невъзможни за осъществяване от длъжника. Същевременно, кредиторът не включва възнаграждението по договора за поръчителство към ГПР, като стремежът му е по този начин да заобиколи и нормата на чл. 19, ал. 4 ЗПК. Съгласно чл. 22 ЗПК, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК договорът за потребителски кредит е недействителен, ако в същия не е посочен годишен процент на разходите и общата сума, дължима от потребителя.

Твърди се и, че самият Договор за предоставяне на поръчителство № 3773370 е изначално лишен от основание, тъй като по силата на посоченото правоотношение, в полза на потребителя не се предоставя услуга.

Сочи се и, че договорът за предоставяне на поръчителство е нищожен поради накърняване на добрите нрави и защото сумата, която е уговорена като възнаграждение, е в размер на повече от половината от сумата по отпуснатия заем. Безспорно е, че така е нарушен принципа на добросъвестност и справедливост и са накърнени добрите нрави.

Претендират се разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответна та страна ЮЛ е депозирила отговор на исковата молба, с която исковете се оспорват като неоснователни.

Излагат се аргументи, че предвидените в чл. 4 от Договора за паричен заем обезпечения, не целят заобикаляне на нормата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, от тези обезпечения не възникват разноски по кредита, които да следва да бъдат включени в ГПР. Сочи се, че липсват нарушения на чл. 11, ал. 1, т. 10 и т. 11 ЗПК, годишният процент на разходите не е по-висок от пет пъти размера на законната лихва.

Поддържа се, че гаранцията се издава от гаранта и влиза в сила в 3 дневен срок само и единствено в случай че заемателят не изпълни задълженията по сключения Договор за паричен заем да предостави обезпечение – поръчителство от две физически лица или банкова гаранция. Договорът за предоставяне на гаранция е едно второ, акцесорно облигационно правоотношение и не би могло дължимото се възнаграждение на гаранта да бъде включено в годишния процент на разходите по Договора за паричен заем. Сочи се, че чл. 11, ал. 1, т. 10 предвижда, че ГПР се изчислява към момента на сключване на договора за кредит, към която дата на кредитора няма как да е известно дали заемателят ще предостави обезпечение, кое точно, какъв разход ще направи за него или ще избере да не предоставя обезпечение.

Изложени са съображения и относно действителността на гаранционната сделка. Твърди се, че неизпълнението на договорните задължения по чл. 4 от договора за

кредит са обусловили сключването на договора за поръчителство, като се излагат аргументи, че същият не е без правно основание и не противоречи на добрите нрави, както и че са налице предпоставките за възникването на дължимостта на възнаграждението на поръчителя.

Претендират се разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответната страна ЮЛ депозирала отговор на исковата молба, с която исковете се оспорват като неоснователни с идентични аргументи по отношение на договора за поръчителство, изложени от първия ответник.

Претендират се разноски.

В срока за отговор на исковата молба ЮЛ, ЕИК *** е предявило и насрещен иск срещу Г. А. Н. с ЕГН: ***** с който се иска да бъде осъдена първоначалната ищца да заплати сумата от 2590,68 лв., представляваща непогасената сума по главницата по Договор за паричен заем № 3773370 в размер на 2 496,13 лв. и дължимата лихва в размер на 94,55 лв., ведно със законна лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

Твърди се, че по силата на договора ЮЛ е предал в собственост на Г. А. Н. сумата от 7000.00 лв., а Г. А. Н. се е задължила да я върне при посочените в Договора условия, а именно – на 36 равни седмични вноски, всяка от които в размер на 215,89 лв., платими на равни периоди. Уговорен бил фиксиран годишен лихвен процент в размер на 30.00 %, въз основа на който размерът на общо дължимата възнаградителна лихва за срока на Договора възлиза на 772,04 лв. Общата дължима сума, съгласно чл. 2, т. 7 от Договора, възлиза на сумата от 7772,04 лв. Първата дължима вноска е следвало да бъде заплатена на 06.03.2020 г., а 2 последната – на 30.10.2020 г., до която дата цялата дължима по договора сума следва да бъде погасена.

При условията на евентуалност, в случай, че бъде уважен главния иск за недействителност на договора за кредит се претендира Г. А. Н. да бъде осъдена да заплати сумата от 1 818.64 лв., представляваща, на основание чл. 23 от ЗПК, главница по така обявения за недействителен договор за паричен заем, след отнасяне на платената към настоящия момент лихва в размер на 677,49 лв.

Иска се да бъде допусната съдебно-счетоводна експертиза, вещото лице по която, след като направи проверка при ЮЛ и вземе предвид приложените към исковата молба, отговора и насрещната искова молба доказателства, да изготви заключение, с което да даде отговор на следните въпроси: 1. Какви суми са дължими и заплатени по Договор за паричен заем № 3773370 и каква част от заплатените суми са разпределени за погасяване на главница и лихви? 2. Какъв е размерът на незаплатените главница и лихва, дължими съгласно Договора за паричен заем?

В срока по чл. 131 ГПК ответната страна- първончален ищец не е депозирала отговор на исковата молба.

В съдебно заседание е прието направеното изменение на основаниято на предявения от на Г. А. Н. срещу ЮЛ иск в смисъл, че се иска да бъде прогласена нищожността на целия договор за паричен заем № 3773370 на основание чл. 23 от ЗПК.

Правната квалификация на предявените искове се намира в разпоредбите на чл.124 ГПК във вр. чл. 26, ал. 1 ЗЗД във вр. чл. 143 ЗЗП и чл. 23 ЗПК, а тази на предявените насрещни искове в разпоредбите на чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД, чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД във вр. чл. 9 ЗПК и чл. 86 ЗЗД

Съдът е указал на страните, че следи служебно за неравноправни клаузи в

потребителски договори.

По делото е представено копие на договор за паричен заем № 3773370/19.02.2020 г., сключен между ЮЛ – заемотател, и Г. А. Н. – заемател.

Съгласно договора заемотателят е предал на ответника заем в размер на 7000 лева, които последният се е съгласил да върне при следните параметри и условия: срок на заема – 36 седмици; брой вноски – 36; размер на седмичната погасителна вноска – 215.89 лв.; изброени са датите на всички погасителни вноски от 28.02.2020 г. до 30.10.2020 г.; фиксиран годишен лихвен процент по заема – 30 %, лихвен процент на ден, приложим при отказ от договора – 0,08 %; обща сума дължима от заемателя – 7 772.04 лв.; годишен процент на разходите по заема – 34.34 %.

Не е спорно по делото усвояването на главницата в размер на 7000 лева. В чл. 3 от договора изрично е посочено, че с подписването му страните се съгласяват да се рефинансира като се погаси изцяло Договор за паричен заем №3637939.

Съгласно чл. 4, ал. 1 на договора за заем, заемателят се е задължил в 3-дневен срок от подписването му да предостави на заемотателя едно от следните обезпечения: 1/ Две физически лица- поръчители, всяко от което да отговаря на следните изисквания: да представи служебна бележка от работодател за размер на трудово възнаграждение; нетния размер на осигурителния му доход да е над 1 000 лв; да работи по безсрочен трудов договор; да не е заемател или поръчител по друг договор за паричен заем, сключен с ЮЛ; да няма неплатени осигуровки за последните две години; да няма задължения към други банкови и финансови институции или ако има – кредитната му история в ЦКР към БНБ една година назад а е със статус не по-лош от „Редовен“ или 2/ банкова гаранция с бенефициер-заемотателя за сумата, дължима от заемателя по договора за заем, със срок на валидност- 30 дни след крайния срок за плащане на задълженията по договора или 3. Одобрено от заемотателя- дружество-поръчител, което предоставя гаранционни сделки.

Приложен е и договор за поръчителство от същата дата - №3773370/19.02.2020 г. с ЮЛ. В него е уговорено, че потребителят/ Г. А. Н./ отправя искане към ЮЛ да поръчителства за задълженията на потребителя към ЮЛ по Договор за паричен заем № 3773370. В чл. 2 е уговорено, е договорът за поръчителство влиза в сила, в случай, че потребителят не изпълни задължението си по чл.4, т.1 или чл. 4, т.2 от Договора за паричен заем в указания срок да предостави обезпечение- поръчителство от две физически лица или банкова гаранция. В чл. 3, ал. 1 е посочено, че за поемане на задължението по чл. 1 потребителят дължи възнаграждение на поръчителя в размер на 4 863.96 лева, платимо разсрочено на вноски, всяка от които в размер на 135.11 лева. Вноските са дължими на падежа на плащане на погасителните вноски по Договор за паричен заем, сключен с ЮЛ.

По делото е назначена съдебно-счетоводна експертиза, заключението по която е изслушано и прието в съдебно заседание и се кредитира като компетентно изготвено и следва да бъде поставено в основите на доказателствените изводи на съда. Вещото лице е установило, че озвършените плащания по двата договори са общо в размер на 8 491.84 лв., в това число по Договор за паричен заем № 3773370/19.02.2020г. - 5 181.36 лв. и по Договор за поръчителство № 3773370/19.02.2020г. - 3 310.48 лв.

С постъпилите суми, общо в размер на 8 491.84 лв. са погасени: главница- 4503.87 лв., възнаградителна лихва - 677.49 лв., - възнаграждение за поръчителство : 3 310.48 лв. Дължимите суми по Договор за заем са общо в размер на 2590.68 лв., в т.ч.: дължима главница - 2496.13 лв., дължими лихви -94.55 лв. и дължима сума по Договор за поръчителство: 1 553.48 лв.

Вещото лице е посочило, че за определяне размера на ГПР съгласно нормативно установената формула в Приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 от ЗПК, следва размерите на платените разходи / лихва и възнаграждение за поръчителство/ да бъдат преизчислени на

годишна база - за 365 дни.ГПР съгласно условията на договора, при включване на сумата за поръчителство, общо в размер на 4863,96 лв., е в размер на 370.90%.

Съдът е указал на страните, че следи служебно за неравноправни клаузи в потребителски договори.

Свободата на договарянето не може да бъде използвана за неоснователно обогатяване на едната страна по правоотношението за сметка на другата или да води до нарушаване на други правни принципи, в т.ч. този на добрите нрави – правоотношенията следва да се сключват при спазване на общоприетите и неписани правила на добросъвестност. До нарушаване на този принцип се стига, когато икономически по-силната страна упражнява репресия спрямо икономически по-слабата страна, поставяйки „допълнителни условия“ за сключване на договора, на които придава привидно доброволен характер и привидно право на избор. Така чрез поставяне на практически неизпълними условия за обезпечаване на иска чрез поръчителство или банкова гаранция, длъжникът на практика бива задължен да се ползва от опция за възмездно поръчителство - сключване на договор за поръчителство със свързано с кредитора лице, за възнаграждението на което се сключва друг договор, за сума, близка до тази на договора за кредит. Налице е допълнителното обогатяване на кредитора за сметка на длъжника, което противоречи на добрите нрави и води до извода за нищожност на договора за предоставяне на поръчителство.

В случая не се касае за доброволно възлагане от страна на кредитополучателя на професионален поръчител. Фактически се дължи не възнаграждение за услуга, а договорна лихва, представляваща допълнителна печалба за кредитора чрез фиктивно уговорено възнаграждение в полза на свързано с него лице. Това е така, доколкото за да не възникне вземането за възнаграждение за поръчителство, договорът за кредит предвижда редица условия, които са кумулативно дадени, следва да бъдат изпълнени в много кратък срок, поради което е обективно трудно да бъдат покрити от заемателя. Кредиторът е дал възможност на насрещната страна в едва 3-дневен срок да му предостави двама поръчители, които обаче трябва да отговорят на множество изисквания – за работа по безсрочен трудов договор, за сравнително висок осигурителен доход, да не са заематели или поръчители по друг договор, да нямат неплатени задължения към фиска, да нямат лоша кредитна история. Налагането на толкова къс срок за ангажиране на поръчители, и то двама, въобще препятства всички възможности на длъжника да реагира и да изпълни условията. Той обективно е в затруднение дори да направи опит да потърси поръчители, още по-малко да намери двама такива, които следва да отговорят и на всички посочени условия. Всички тези кумулативно дадени условия навеждат на извод, че изначално е трудно, ако не и невъзможно тяхното изпълнение. Що се отнася до алтернативната опция за обезпечение, то СРС намира, че тя също поставя мъчно преодолими пречки пред заемателя. Касае се за снабдяване с банкова гаранция, в размер за цялото задължение, валидна 30 дни след падежа за плащане по договора. Доколкото срокът за снабдяване с такава гаранция е едва 3 дни, предвид практиката на банките по проучване на лицата, кандидатстващи за такова обезпечение, фактически е невъзможно за длъжника да придобие такава гаранция. Налага се извод, че и първите две опции по чл.4 от договора всъщност не дават възможност на длъжника да избегне плащането на възнаграждение за поръчителство по третата опция, тъй като са много трудно изпълними. След като това е така, във всички случаи вземането за възнаграждение за поръчителство ще възникне в сферата на кредитора ЮЛ. Това вземане и затова е уговорено и като сигурна част от дълга, като следва да се заплаща разсрочено, на равни части, заедно с всяка погасителна вноска по договора за кредит.

Фактически се касае не за дължимо възнаграждение за поръчителство, а за вземане, което се плаща заедно с вноските за главница и лихва, което вземане представлява допълнителна печалба за кредитора, освен лихвата. В конкретния случай фактически е

уговорена допълнителна договорна лихва, която да плаща длъжникът и която е печалба за кредитора по договора за заем. Затова и в договора за поръчителство/ чл. 3, ал. 3/ изрично е посочено, че ЮЛ е овластено да приема вместо поръчителя изпълнение на задължението на потребителя за плащане на възнаграждение по договора за поръчителство, доколкото за ответниците – свързани лица е все едно кой от тях е получи допълнителната парична сума.

След като това е така, налага се извод, че договорът за заем противоречи на част от императивните постановки на ЗПК. В случая следва да се приложи чл.21, ал.1 ЗПК, който гласи, че всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна.

В договора трябва да се посочи размера на лихвения процент, като в конкретната хипотеза в този процент трябва да е включено и възнаграждението за поръчител, което е сигурна печалба за кредитора. Следователно годишният лихвен процент няма да е 40%, както е записано, а следва да е по-голяма число, ако в него участва и вземането от 4 863.96 лева, формално уговорено като възнаграждение за поръчител. Нарушен е чл.11, ал.1, т.9 ЗПК, тъй като не е посочен реалният годишен лихвен процент.

Освен това, доколкото лихвата е част от ГПР, е следвало да се посочи и друг размер на ГПР, различен от този в договора. В този размер следва да участва и сумата от 4 863.96 лева, изразена като процент. Това не е сторено, поради което е нарушен чл.11, ал.1, т.10 ЗПК. С включването й размера на ГПР надвишава законовия максимум- 50 % - пет пъти размера на законна лихва -/чл.19, ал.4 ЗПК/ и видно от изводите на вещото лице е 370.90%.

По изложените съображения, доколкото са налице нарушения на чл.11, ал.1, т.9 и т.10 ЗПК, целият договор за заем следва да бъде приет за недействителен – чл.22 ЗПК. На основание чл.23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят заплаща само чистата стойност на кредита- в процесния случай 7000 лева, като не дължи лихва или други разходи по кредита.

В процесният случай нищожните клаузи не могат да бъдат заменени по смисъла на чл. 26, ал. 4 от ЗЗД от императивни правила досежно максимално допустимия размер на договорната лихва, нито да бъде прието, че единствено частично недействителна е клаузата на чл. 4 от договора за заем. Ако съдът изменя съдържанието на неравноправните и нищожните клаузи, съдържащи се в потребителски договор, това ще навреди на постигането на дългосрочната цел, предвидена в член 7 от Директива 93/13. Това действие на съда би способствало за премахването на възпиращия ефект, упражняван върху продавачите и доставчиците чрез самото неприлагане на такива неравноправни клаузи спрямо потребителя, тъй като продавачите и доставчиците биха останали изкушени да използват посочените клаузи, ако знаят, че дори и последните да бъдат обявени за недействителни, договорът все пак ще може да бъде допълнен в нужната степен от националния съд, така че да се гарантират интересите на тези продавачи и доставчици. / в т. см. решения от 14 юни 2012 г., Banco Español de Crédito, C-618/10, EU:C:2012:349, т. 69, от 30 април 2014 г., Kásler и Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282, т. 79 и от 26 март 2019 г., Abanca Corporación Bancaria и Bankia, C-70/17 и C-179/17, EU:C:2019:250/.

Както без посочено след като на основание чл.23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита- в процесния случай 7000 лева, като не дължи лихва или други разходи по кредита. Видно от изводите на вещото лице кредитополучателя е заплатил сума в размер на 8 491.84 лв., т.е. налице е надплащане в размер на 1491.84 лева. Със заплатените суми изцяло е погасена главницата по договора, което следва да се отчете от съда като правопогасяващ юридически факт. Плащанията са извършени и преди завеждане на исковата молба. Всичко изложено води до извод за липса на дължими суми от кредитополучателя в полза на кредитодателя, обратното налице е недължимо плащане на сумата от 1491.84 лева. Ето защо предявените насрещни искиви претенции подлежат на

отхвърляне.

Съдът намира, че процесният договор за поръчителство, макар и оформен като допълнителен договор е неразделна част от договора за потребителски кредит. Влизането му в сила е в случай, че потребителят не изпълни задължението си по чл.4, т.1 или чл. 4, т.2 от Договора за паричен заем, а както бе посочено по-горе поробителят няма възможност да избегне това. По отношение на възнаграждението за поръчителство следва също да бъде приложена последицата на чл. 23 ЗПК. Самият договор за поръчителство е нищожен и на самостоятелно основание, като противоречащ на добрите нави, за което са изложени съображения по-горе. Доколкото договорът е нищожен, той не поражда правно действие, съответно за потребителя не възниква задължение за заплащане на възнаграждение в размер на 4 863.96 лева

С оглед основателността на исковата претенция ищеца на основание чл. 78, ал.1 от ГПК има право на разноски. Тъй като адвокатската помощ е оказана безплатно съгласно чл. 38, ал. 1 от ЗА, възнаграждението следва да се присъди в полза на адвоката по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА в размер на 480 лева, определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения във вр. §2а от ДР на същата по исовете срещу ЮЛ и ЮЛ, както и размер на 670.88 лева, определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения във вр. §2а от ДР на същата по насрещния иск на ЮЛ,

Мотивиран от изложеното, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО спрямо ЮЛ, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: адрес, по предявения иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК, по предявения от Г. А. Н. с ЕГН: *****, адрес: адрес, с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК на чл. 23 ЗПК нищожността на договор за паричен заем № 3773370/20.02.2020г.**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО спрямо ЮЛ, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: адрес по предявения иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК, по предявения от Г. А. Н. с ЕГН: *****, адрес: адрес, с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК на основание чл. 10а ЗПК и чл. 23 ЗПК нищожността на договор за поръчителство № 3773370/20.02.2020г.**

ОТХВЪРЛЯ предявенията от ЮЛ, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: адрес, срещу Г. А. Н. с ЕГН: *****, адрес: адрес, при условията на евентуалност исовете с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД, чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД във вр. чл. 9 ЗПК и чл. 86 ЗЗД, за осъждане на ответницата за заплащане на сумите:**

-2 590,68 лв., представляваща непогасена сума за главница по договор за паричен заем № 3773370/20.02.2020г. в размер на 2 496,13 лв. и дължимата лихва в размер на 94,55 лв., ведно със законна лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата,

-1 818.64 лв., представляваща, главница по обявения за недействителен договор за паричен заем № 3773370/20.02.2020г.

ОСЪЖДА ЮЛ, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: адрес да заплати на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА на ***, БУЛСТАТ: ***, адвокатско възнаграждение в размер на 1150.88 лева.**

ОСЪЖДА ЮЛ, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: адрес да заплати на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА на ***, БУЛСТАТ: ***, адвокатско възнаграждение в размер на 480 лева.**

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от

връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____